

IHUÜKSI
JÄÄNUD
ALFIE

HOLLY WEBB

Alice'ile, Maxile ja Georgiele

www.holly-webb.com

Originaali tiitel:
Holly Webb Animal Series 2
Alfie All Alone
2007

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tõlkinud Marge Paal
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektoori lugenud Inna Viires

Text copyright © Holly Webb, 2007
Illustrations copyright © Sophy Williams, 2007
Author photograph copyright © Nigel Bird
My Naughty Little Puppy illustration copyright © Kate Pankhurst
First published by Stripes Publishing in Great Britain in 2007.
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2019.

B02362119
ISBN 978-9949-82-374-1

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

„Evie, kas sina panid need kärusse?”
Evie ema vahtis pärani silmil riisi-
kreekerite pakki ja näis segaduses
olevat.

„Ei. Miks ma peaksingi, emps, need
näevad jubedad välja.” Evie tegi nägu-
sid. „Seda tegid sina ise, kas sa siis ei
mäleta? Sa ütlesid, et neid oleks ehk hea
näksida, kui sul jälle süda pahaks läheb.

Aga ma vean kihla, et nende peale hakkab sul veel halvem.”

Ema ohkas. „Sul on vist õigus.” Ta naeratas vabandavalt müüjale, kes ootas, et nad ära maksaksid. „Vabandust. Paistab, et ma olen praegu pisut hajameelne.”

Neiu naeratas vastu. „Sellest pole midagi. Mu õde on ka lapseootel ja jäi möödunud nädalal kaks korda oma koduukse taha. Millal laps sünnib?”

„Alles üheksa nädala pärast.” Ema ohkas. „Aeg näib praegu lihtsalt venivat.” Ta patsutas oma hiiglaslikku kõhtu.

„Emps, kas ma võin minna ja kuulustetahvliit vaadata?” küsis Evie. Ta hakkas titejutust tasapisi tüdima. Sellest peale, kui ema beebikõht välja paistma hakkas, tegid võhivõõrad nendega täna-

val juttu, uurisid lapse kohta. Evielt päriti ühtelugu, mis ta väikesest õest või vennast arvab, ning tal oli kõrini sellest, et pidi naeratama ja vastama, et ootab pikisilmi. Ta ootaski, aga kogu see sehkendamine hakkas talle närvidele käima. Ja teda valdas hirmutav tunne, et pärast lapse sündi lähevad asjad palju hullemaks.

„Muidugi võid. Tead mis, Evie, vaata õige, kas keegi beebikraami ka müüb. Nii võime mõne eriti soodsa pakkumise leida.”

Evie ohkas vaikselt. Ausalt, kas ema üldse millestki muust ka mõtleb? Tüdruk uitas infolaua taga asuva suure teadetahvli juurde, kuhu pandi üles kuulutus. Vahel võis siin täitsa vahvaid asju leida. Ükskord oli ta silmanud kuulutust,

milles müüdi peaaegu uut rulluisupaari, mis oli kellelegi väikseks jäänud – ta sai need oma taskuraha eest osta ja uisud olid suurepärased.

Ta laskis pilgul üle tolmuimejate, muruniidukite ja lapsehoidmisteenus pakkumise käia – ja siis jäi tal heameelest hing kinni. Järgmine kuulutus oli teistest suurem ja selle küljes oli foto – korv kõige nunnimate valgete koerakestega, kõik üksteise otsas ronimas. Üks neist naeratas Eviele, silmis vallatu säde.

**WEST HIGHLANDI TERJERI KUTSIKAD
ON NÜÜD VALMIS UUDE KOJU
MINEMA. HIND MÕISTLIK.**

HELISTAGE PROUA WILSONILE, TEL 295 561.

Evie ohkas jumaldavalt. See kutsikas oli ilmeline! Ta pidi looma emale näitama. Evie vaatas kassa poole, et näha, kas ema on juba valmis saanud. Ema vaatas teda otsides ringi ning tüdruk viipas käega ja sööstis siis ema juurde.

„Tule vaata! See meeldib sulle kindla peale. Ja üldse, sa ei tohiks seda üksi lükata, emps, paps saaks päris paha-seks.” Evie aitas emal käru lükata, vaadates talle rangelt otsa.

„Paps on igavene muretseja.” Ema kõhistas naerda. „Mida ma siis vaatan?” Ta silmitses tahvlit, püüdes aru saada,

millest Evie nii elevil on. „Me ei osta batuuti, Evie,” ütles ta muiates. „Ja päris kindlasti ei taha me mootorpaati.”

„Ei, näe, ma tahtsin sulle seda nunnut fotot näidata.” Evie osutas kutsikakorvile. „Kas nad pole armsad?”

„Ojaa, nad on kenakesed. Mis tõugu nad on? West Highlandi terjerid...” Ema piidles fotot mõtlikul ilmel. „Need terjerid on ju üsna väikesed koerad, eks ole?” mõtiskles ta poolihääli.

Evie noogutas. „Minu meelest on meie tänava proua Jacksonil ka see terjer. Tead ju küll, Tyson? Ta on imetore.”

„Mhmmh,” noogutas ema. „Olgu pealegi. Sa vist tahad nüüd ise käru lükata, on nii? Tead mis, Evie, kas tahad minna ja loomaajakirju vaadata – ma pean jälle vetsus ära käima.” Ema ohkas teatraal-

selt. „Ära ajakirjade juurest kuskile mine, mul läheb ainult hetk.”

Niipea kui Evie teele asus, õngitses ema kiiresti käekotist pastaka. Ta kirjutas kuulutusel oleva nime ja telefoninumbri ostutšekile ning tõttas Eviele järele.

Kui nad koju sõitsid, vahtis Evie aknast välja ja unistas kutsikatest. Tal polnud aimugi, et ema teda aeg-ajalt salamisi silmanurgast piidleb. Viimaste nädalate jooksul olid Evie ema ja isa muret tundnud, mismoodi beebi tulek Eviele mõjub. Lõppude lõpuks oli kaheksa-aastane küllalt vana, et ühtäkki väike vend või õde saada. Evie paistis selle üle